

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/144/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714202106
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2714202106.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: R. N., nar. XX. T. XXXX, bytom L. X, o zaplatenie 2.254,12 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 27. júna 2018 č. k. 3C/115/2014-101 v spojení s opravným uznesením zo 6. marca 2019 č. k. 3C/115/2014-137, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 2,09 eur s 9 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 24.6.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,82 % s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, V. vedľajšiemu účastníkovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 261 ods. 6 písm. d/, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/, k/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vecne zdôvodnil uzavretou úverovou zmluvou medzi stranami sporu dňa 18.6.2010, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý jednorazovo úver vo výške 1.500 eur (žalovaná nevyužila revolving, skutočne poskytnutá suma bola len vo výške 1.284,25 eur). Predmetnú zmluvu vyhodnotil súd prvej inštancie ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie ako zmluvu revolvingovú. Žalovaná sa zaviazala úver splácať mesačnými splátkami vo výške 80,37 eur, v počte splátok 42. Žalovaná celkovo uhradila 1.282,16 eur. Žalobkyňa úver zosplatnila, čo bolo žalovanej oznámené listom doručeným 13.4.2012. Predmetná zmluva bola súdom prvej inštancie kvalifikovaná ako spotrebiteľská zmluva. Zmluvné strany spĺňali definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy (pri uzatváraní ktorej bola žalovaná v postavení spotrebiteľa a žalobkyňa v postavení dodávateľa). Keďže sa jednalo aj o spotrebiteľský úver, podstatnou náležitosťou zmluvy mal byť údaj o sume, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9

ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Absencia rozčlenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky spôsobuje, že žalobkyni zákon upiera právo od dlžníka (žalovanej) na zaplatenie úrokov z úveru a poplatky. V zmluve absentuje aj náležitosť a to údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Konečná splatnosť úveru (konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky) v zmluve uvedená nebola a bez pochybností sa nedá určiť ani odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok. Dátum splatnosti poslednej splátky obsahovalo síce oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čo však nemožno považovať za zmluvu o úvere, tá má predpísanú písomnú formu a pre jej platnosť sa vyžaduje podpis zmluvných strán. Oznámenie je iba jednostranný právny úkon žalobkyne, nejde o dvojstranný úkon. Absencia uvedených náležitostí zmluvy spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ). Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2,09 eur ako rozdielu medzi skutočne poskytnutou sumou úveru 1.284,25 eur a sumou splatenou žalovanou 1.282,25 eur. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním splátok, v dôsledku čoho žalobkyňa úver zosplatnila, súd priznal žalobkyni i úrok z omeškania zo sumy 2,09 eur vo výške 9 % od 24.6.2012 (do ktorého dňa bola žalovaná povinná zaplatiť zosplatený úver). Vo zvyšku žalobu súd prvej inštancie zamietol.

Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne úspechom žalovanej v rozsahu 99,82 %. Rozhodnutie o náhrade trov konania občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka v konaní na strane žalovanej do 30.6.2016 odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, ako to uvádza súd prvej inštancie, potom nemá žiadny zmysel právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 ZoSÚ (dané údaje by predsa už museli byť uvedené v zmluve). V oblasti vnútroštátneho práva došlo k zmene výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 147/2017. Ďalej uviedla, že požiadavka uvedenia doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru bola v predmetnom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - spôsobom vyplývajúcim z článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorého je zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená na dobu neurčitú, - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorého dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, - spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. Bezúročný môže byť úver len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa a obsah jeho rozhodnutia uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý má informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov. Oznámenie spresňuje obsah v zmluve už dohodnutých náležitostí, ktoré predstavujú podstatné zložky právneho úkonu (essentialia negotii), pričom zároveň obsahuje aj ďalšie náležitosti, ktoré však nie sú významné pre obsah rozhodnutia spotrebiteľa o tom, či uzatvorí alebo neuzatvorí zmluvný vzťah. Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. V tomto prípade je nesporné, že zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere tvoria v zmysle článku 13 aj technickú jednotu so zmluvou o revolvingovom úvere, rovnako tak za súčasť zmluvy je nutné považovať aj prílohy uvedené v článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní. V závere uviedla, že dohoda o poskytnutí služby nepredstavuje dojednanie, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, naopak, využitím odkladu splátok sa dlžník v prvom rade vyhne sankciám za omeškanie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok

v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

5. V posudzovanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že úver v danom prípade je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) a termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ).

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

8. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

9. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy. Žalovaná uzatvárala zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, prípadne inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka). Na uvedené nemá žiaden vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku.

10. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval Občiansky zákonník (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa.

11. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to

práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

12. Súd prvej inštancie, v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že predmetná obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7 Cdo 128/2016, 7 Sžo 61/2015. Až uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon č. 128/2015 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere č. 128/2015 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere č. 128/2015 nepožaduje.

13. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice.

14. So zreteľom na uvedené závery, právny názor, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky v zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o. je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority s týmto rozhodnutím (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.10.2019 sp. zn. 10Co/224/2018).

15. Úver je však potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, tak ako konštatoval súd prvej inštancie z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ.

16. V predmetnej veci bola splatnosť úveru (klasického, nie revolvingového) v zmluve vymedzená počtom splátok 42 (resp. údajom 42/20).

17. V zmysle článku 7. veta prvá zmluvy o úvere, dlžník, spoludlžník 1, spoludlžník 2, a veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy.

18. V zmysle čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený, a ktorý sa stáva platným a účinným v dňom poskytnutia každého revolvingu. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

19. Pokiaľ zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami.

20. V danej veci predložené oznámenie veriteľa o schválení úveru z 18.6.2010 (v ktorom je presne určený termín konečnej splatnosti úveru 20.12.2013), príp. splátkový kalendár, neboli odovzdané žalovanej pred uzavretím zmluvy (v prípade oznámenia to vylučuje aj časové hľadisko). Nemožno ich preto považovať za neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy.

21. Je potrebné dodať, že pokiaľ žalobkyňa odvíja termín konečnej splatnosti od určenia dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, resp. že tento termín je určený spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, termín splatnosti splátky, teda aj splatnosť prvej a poslednej splátky sa žalovaná mohla dozvedieť až z oznámenia o schválení úveru, preto uvedená argumentácia neobstojí. Zhodne so súdom prvej inštancie možno konštatovať, že za súčasť zmluvy nemožno považovať oznámenie o schválení úveru (ani splátkový kalendár). Je zrejmé, že jediný údaj v zmluve týkajúci sa splatnosti úveru je uvedenie počtu mesačných splátok 42 a deň splatnosti v rámci mesiaca. Tento údaj však nie je možné bez ďalšieho považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V zmluve nebola určená splatnosť prvej splátky (uvedené sa dalo zistiť až z oznámenia o schválení úveru) a preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu. Termín konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy o úvere, vzhľadom na uvedené, nemožno považovať za určitý (na uvedenom nič nemení dodatok č. 1 k zmluve).

22. V nadväznosti na námietku odvolateľky je potrebné uviesť, že v dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 (Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) bol prijatý zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v zmysle dôvodovej správy upravil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v prípade absencie ktorých, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“).

23. Požiadavka ZoSÚ ohľadom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere po vyššie uvedenej novelizácii (s účinnosťou od 1.5.2018), a to uvedenie doby trvania zmluvy (vypustením slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“) je v súlade so smernicou (článok 10 ods. 2 písm. c/), ktorá stanovuje povinnosť zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania zmluvy o úvere. V prejednávanej veci však ani pri eurokonformnom výklade by nebolo možné dospieť k záveru, že termín konečnej splatnosti, respektíve dobu trvania zmluvy o úvere (časový údaj ohraničujúci začiatok a koniec trvania zmluvy o úvere), keď nebol zrejmý začiatok plynutia doby 42 mesiacov a v dôsledku toho ani jej koniec, predmetná zmluva zrozumiteľne a zreteľne obsahuje, pričom išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku.

24. Súd prvej inštancie správne v časti zamietol žalobu, pretože úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ) pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

25. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolaním (samostatnými námietkami) nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaná v odvolacom konaní ostala pasívna, do konania sa nezapojila (nevykonala žiaden procesný úkon), náhrada trov odvolacieho konania žalovanej priznaná nebola (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

27. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.